

De pedante Paddestoel.

was nog wonder-wit. Boven, waar het ontsproot, en met zacht gesmiespel als een glanzend wonderslangetje door het lange mos sloop, was het nog licht. Dat licht bracht het mee, en droeg het naar het dorp, en dan naar de breede, wachtende rivier.

— De wind zelf zegt nooit iets, kwam het berkje. De wind zegt, wat wij denken. . . .

— Dat kan waar wezen, nikte stil een varen.

— De wind is dom, ging 't berkje voort. Hij heeft geen ziel. . . . Soms, vroeger, voor hij mijn hoofd gebroken had, heb ik wel eens gedacht, dat ik hem iets hoorde zeggen; maar dan merkte ik later, dat hij eigenlijk zei, wat ik dacht. . . . Dat doet hij bij iedereen. . . . Hij zegt wat wij denken. . . . anders niet. . . .

— Wat is dat witte, dat daar over de heilanden komt aanglijden? vroeg de paddestoel.

— Dat is de avondnevel; die komt ons toedekken.

Over het zandpad kwam langzaam een eenzame man. Zijn kinderlijk-onschuldige oogen, stil-open in zijn gezicht, keken naar het dartele beekje, en gleden over den paddestoel en bleven even poozen bij de hout-wond, die de jongen had gemaakt in den boom. Een klein, grappig-springend konijntje kwam langzaam uit het donkere larix-bosch.

De man bleef onbeweeglijk staan, om het konijntje niet te verschrikken; zoodat het vlak bij hem kwam. Toen lachte hij even, kalm, zooals maanlicht door nevel licht.

Het konijntje ging weer in 't bosch, en de man wandelde langzaam verder.

— Die doet geen kwaad! zei de paddestoel; en dat is toch een mensch. . . .

— Dat meen je maar, vertelde snel 't beekje. Dat is een dichter. . . . Ik heb dat in het dorp hooren zeggen, door twee mannen, die hem uitlachten, toen hij voorbij ging.

— Waarom lachten die hem uit?

— Dat weet ik niet! . . .

Het knorrige sparretje morde weer iets.

— Och. . . . zei 't berkje. Ik geloof dat men altijd lacht als men iets niet begrijpt. . . . Als ik mijn hoofd nog had, zou ik geloof ik veel begrijpen; daarom lach ik nu ook maar niet. . . .

— Dank je voor je beleediging, spartelde boos het beekje, dat nogal eens lachte.

— En ik! glom rood, de anders zoo vroolijke paddestoel, die een beetje in de war was, van al de dingen die hij hoorde.

— Och. . . . zei weer 't berkje. Je kunt het niet helpen dat je zoo bent. Je moet je dat maar in geen geval aantrekken. De lieve God heeft ons allen anders gemaakt. . . . Als ik mijn hoofd nog had, zou ik alles beter begrijpen; nu weet ik niet veel. . . . en denk daarom maar niet. . . . Wees maar tevree, paddestoel: je bent mooi en vroolijk! Goede nacht!

— Mijn plan is wakker te blijven, bromde de paddestoel. Mijn leven is veel te kort om er wat van te verslapen.

— Mijn leven is lang; maar ik vind het te mooi en te vroolijk om te slapen! murmelde 't donker wordend beekje. Ook heb ik geen tijd. Verderop, het groote water, wacht me. En dan moet ik straks de maan en de sterren spiegelen.

— En voor mijn gezelschap dienen, en mij opvroolijken, zeide de paddestoel, nu weer lustig.

— Nu ja! lachte 't beekje; dat weten we!

Laag aan den horizon kwam, statig als een gouden gondel, de wassende maan langs den diepen, blauwen hemel glijden, waar de engelen gaatjes in gemaakt hadden, om op de aarde te kunnen kijken.

De menschen noemen dat sterren; maar ze weten zoo weinig. . . .

Als de nacht zijn zwart gordijn hoog boven de aarde spant, kunnen de engelen er niet doorheen kijken; en maken kleine, ronde raampjes, waardoorheen wij dan even de hemel-glorie kunnen zien schitteren. Ze mogen niet groot wezen, die ruitjes, want de lieve God wil niet, dat de menschen in den hemel zullen kunnen kijken. Ze zouden zich dan nog eenzamer en verlatener voelen op de donkere nacht-aarde, dan ze nu al soms doen. . . . en nog afgunstiger wezen op de engelen. . . .

Want de lieve God weet wel, dat alleen de droeven 's nachts vaak waken, en naar den hemel opzien. . . .

De gelukkigen slapen. —

. . . . .